

Arrest

nr. 42 268 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 januari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit doch Tsjetsjeense origine te zijn. Op 22 december 2009 dient zij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoeksters vingerafdrukken worden genomen en uit het Eurodacverslag blijkt dat haar vingerafdrukken op 30 juli 2007 reeds werden genomen in Polen en zij er een asielaanvraag indiende.

Tijdens het Dublin interview afgenomen op 6 januari 2010 bevestigt verzoekster dat zij in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en verklaart zij na de weigeringsbeslissing te zijn doorgereisd naar België.

Op 19 januari 2010 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 20 januari 2010 aanvaarden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek.

Op 28 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die op dezelfde dag wordt betekend aan verzoekster. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde T.Z. (...)

*van nationaliteit : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene, verklarende geboren te zijn op (...) 1978 te O. en het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en afkomstig te zijn uit de Russische Deelrepubliek Tsjetsjenië, verklaarde op 21 december 2009 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 22 december 2009 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde autoriteiten in België. Uit het Eurodacverslag van 22 december 2009 blijkt dat betrokkene op 30 juli 2007 in Polen een asielaanvraag heeft ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 21 januari 2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar drie kinderen, T.M., T.K., T.U. (...).

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 06 januari 2010 dat zij op 26 juli 2007 met de trein vertrok vanuit O. richting Moskou waar zij op 28 juli 2007 zou zijn aangekomen. Dezelfde dag zou hij met de bus vertrokken zijn naar Brest (Wit-Rusland). Op 30 juli 2007 zou betrokkene vervolgens van Brest naar Terespol (Polen) gereisd zijn met de trein waar zij nog dezelfde dag zou zijn aangekomen. Betrokkene zou vervolgens met de wagen van een familielid naar Warschau gereisd zijn om van daar met de bus verder te reizen naar Lomza (Polen) waar zij op 31 juli 2007 zou zijn toegekomen. Betrokkene verklaarde dat zij op 30 juli 2007 in Polen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene zou in Polen in een opvangcentrum te Lomza verbleven hebben tot haar asielaanvraag in Polen op 10 december 2009 werd afgewezen. Na afwijzing van haar asielaanvraag zou zij op 17 december 2009 met haar eigen wagen naar België zijn gekomen waar zij op 22 december 2009 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 19 januari 2010 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 aan de Poolse autoriteiten overgemaakt. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 21 januari 2010 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd voor betrokkene en haar drie kinderen

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene er gezegd wordt dat de vluchtelingen in België goed worden opgevangen.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat ze reuma heeft, een hartziekte en last van haar schildklier. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen haar verhinderen om te reizen. Bovendien vormden deze aangehaalde gezondheidsproblemen blijkbaar geen probleem om van Polen naar België te reizen.

Met betrekking tot familie in België of Europa verklaarde betrokkene dat haar schoonzus S.B. (...) in België zou verblijven. Betrokkene weet echter niet waar ze verblijft enkel dat ze het statuut van asielzoeker zou hebben. Met betrekking tot dit aangehaalde familielid in België, dient te worden

opgemerkt dat het aangehaalde familielid, in casu betrokkene schoonzus, geen deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene maakt bovendien ook niet aannemelijk dat ze afhankelijk zou zijn van de hulp (medisch, financieel...) van haar schoonzus.

Aangaande de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen is ondertekenende partij bij de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig blootgesteld zal worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EC) nr° 343/2003 van 18 februari 2003

Bijgevolg moeten betrokkene en haar drie kinderen het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dienen zij en haar drie kinderen zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten. Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna verkort de Vluchtelingenconventie), van artikel 16.1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort Dublin-II-Verordening), van de artikelen 51/5, 62 en 71/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekster voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster stelt dat voornoemde rechtsregels en rechtsbeginselen en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn wanneer de verwerende partij stelt dat haar asielaanvraag onontvankelijk is zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor terugkeer naar Polen onderzocht is en dat Polen een heel slechte gezondheidszorg voor asielzoekers heeft zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is met betrekking tot haar vrees in Polen en dat dit

uiteraard een ongelijkheid uitmaakt en de wettigheid schendt. Verzoekster meent dat Polen een democratisch land is voor EU-onderdanen maar voor derdelanders er een gevaar kan zijn.

Vervolgens stelt verzoekster dat bovendien elke instantie ook de 'protection subsidiaire subsidiaire' dient te controleren waarvoor zij verwijst naar het discours van prof. Dr. Carlier. Zij stelt dat het recht op leven van artikel 2 van het EVRM niet alleen behoort tot de meest fundamentele rechten van het EVRM waarvan geen enkele afwijking is toegestaan in vredetijd maar bovendien samen met het verbod van foltering van artikel 3 van het EVRM één van de meest fundamentele waarden beschermt van de democratische staten die de Raad van Europa vormen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens 27 september 1995, McCamil/Verenigd Koninkrijk, Publ. Eur. Court HR.R 1996, Senek nr. 324). Zij vervolgt dat hoewel de verdragssluitende staten het recht hebben om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren en noch het EVRM noch de aanvullende protocollen bij het EVRM het recht op politiek asiel bevestigen, in principe moet worden aangenomen dat artikel 3 van het EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Verzoekster meent dat het niet anders is en dat voornoemd artikel 3 van het EVRM van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, niet kunnen in aanmerking genomen worden. Verzoekster stelt dat de bescherming die door voornoemd artikel 3 van het EVRM wordt verzekerd dus ruimer is dan die voorzien in artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Verzoekster meent dat de uitzetting artikel 3 van het EVRM zou schenden zolang zij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (EHRM, 17 december 1996, Ahmed/Oostenrijk, Rev.Dr.étr. 1997, 88).

Verzoekster meent dat de verwerende partij artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet alsook het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat zij zich schuldig maakt aan een manifeste appreciatiefout wanneer zij zonder afdoende motivering in verband met de persoonlijke situatie van verzoekster een bevel geeft.

Verzoekster stelt dat zij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing. Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, stelt verzoekster nog dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte door haar persoonlijke situatie niet correct te onderzoeken. Zij concludeert dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening, toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt. Op datum van 21 januari 2010 heeft Polen ingestemd met het terugnameverzoek van verzoekster en haar gezin. Tevens motiveert verweerder waarom de door verzoekster afgelegde verklaringen geen aanleiding kunnen vormen om de asielaanvraag alsnog in België te behandelen.

De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In de mate waarin verzoekster stelt dat de motivering incorrect is, er een manifeste beoordelingsfout wordt gemaakt en de zorgvuldigheidsplicht geschonden wordt, dient het middel onderzocht te worden in het kader van de naleving van de materiële motiveringsplicht en de toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van voormeld artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor

de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt deze lidstaat om de terugname van de asielzoeker verzocht. Het is deze lidstaat die dan verder instaat voor de behandeling van de asielaanvraag. In dit proces gaat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik na of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, wordt de nieuwe asielaanvraag het voorwerp van een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, door de Commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op het voorgaande kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, aangezien dit de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, toegekend door artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet overstijgt.

Zodoende kan verzoekster haar kritiek dat haar asielaanvraag onontvankelijk wordt verklaard zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Polen, niet dienstig aanvoeren.

In de bestreden beslissing wordt immers geenszins uitspraak gedaan over de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van verzoekster. Er wordt slechts bepaald welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. *In casu* is dit met toepassing van de Europese regelgeving Polen vermits verzoekster vanuit Polen naar België reisde en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening bepaalt dat de lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, verplicht is een onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen. De Poolse autoriteiten stemden op 21 januari 2010 in met de terugname van verzoekster en haar gezinsleden. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de door haar aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen geschonden zijn wanneer de verwerende partij haar asielaanvraag onontvankelijk verklaart zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar haar vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Polen, aangezien er *in casu* geen sprake is van het onontvankelijk verklaren van een asielaanvraag. Evenmin toont verzoekster een schending aan van artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening.

In zoverre verzoekster van mening is dat er een ongelijkheid en onwettigheid bestaat nu EU burgers in de mogelijkheid zijn om in België asiel aan te vragen en dat deze mogelijkheid niet toegepast wordt op haar, zijnde een niet EU burger, kan zij niet gevolgd worden. Immers is het inderdaad zo dat EU burgers asiel kunnen aanvragen in België doch dit geldt eveneens voor niet EU burgers. Het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de aanvraag van verzoekster is het gevolg van de Dublin-II-Verordening. De Raad ziet niet in op welke manier een ongelijkheid of een onwettigheid zich voordoet. Bovendien is het de Raad niet duidelijk op welke wijze de door haar aangehaalde wetsbepalingen door de bestreden beslissing wordt geschonden.

In zoverre verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet motiveert dat de vrees voor een terugkeer naar Polen onderzocht is, kan verzoekster niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij dienaangaande wel degelijk motiveerde en dit als volgt:

“Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag in België wilde indienen, verklaarde betrokkene er gezegd wordt dat de vluchtelingen in België goed worden opgevangen.

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat ze reuma heeft, een hartziekte en last van haar schildklier. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen haar verhinderen om te reizen. Bovendien vormden deze aangehaalde gezondheidsproblemen blijkbaar geen probleem om van Polen naar België te reizen.

Met betrekking tot familie in België of Europa verklaarde betrokkene dat haar schoonzus S.B. in België zou verblijven. Betrokkene weet echter niet waar ze verblijft enkel dat ze het statuut van asielzoeker zou

hebben. Met betrekking tot dit aangehaalde familielid in België, dient te worden opgemerkt dat het aangehaalde familielid, in casu betrokkene's schoonzus, geen deel uitmaakt van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene maakt bovendien ook niet aannemelijk dat ze afhankelijk zou zijn van de hulp (medisch, financieel...) van haar schoonzus.

Aangaande de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene's asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen is ondertekenende partij bij de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig blootgesteld zal worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EC) nr° 343/2003 van 18 februari 2003 "

Voorgaande motivering wordt op zich niet betwist door verzoekster. Verzoekster wijst enkel in het algemeen op het feit dat Polen een heel slechte gezondheidszorg zou hebben voor asielzoekers. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de door verzoekster aangehaalde gezondheidsproblemen heeft onderzocht. Verweerder stelde vast dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen en geen medische verslagen bijbrengt die haar verklaringen kunnen staven. Verweerder concludeert dat verzoeksters gezondheidstoestand haar niet verhinderd te reizen. Gezien verzoekster haar medische problemen niet heeft bewezen, diende verweerder ook niet na te gaan of er een afdoende behandeling is voor haar aandoening in Polen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster nooit heeft opgeworpen dat zij in de jaren dat zij in Polen verbleef geen of een niet afdoende medische behandeling zou hebben gekregen in Polen. Het stuk dat zij bij haar verzoekschrift voegt, betreft een algemene overzicht van de asielprocedure, waar slechts een beperkte alinea de medische zorgen betreft. Met dit algemeen document toont verzoekster niet aan dat zij vooreerst medische problemen heeft noch dat zij voor deze eventuele problemen geen afdoende geneeskundige zorgen zou kunnen krijgen in Polen. Bovendien legt verzoekster dit stuk slechts voor het eerst neer bij haar verzoekschrift. Verweerder concludeert dan ook op kennelijk redelijke wijze dat *"betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten"* geeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk motiveerde met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekster. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het Dublin interview haar schoonzus vermeldde, van wie zij het adres niet kende en van wie zij beweert dat zij het statuut van asielzoeker verkreeg, dat zij wees op haar reuma, hartziekte en problemen met de schildklier en dat zij op de vraag waarom België haar asielaanvraag zou moeten behandelen, antwoordde dat *"er wordt gezegd dat de vluchtelingen in België goed worden opgevangen"*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder omtrent elk van deze aangehaalde argumenten gemotiveerd heeft, zodat verzoekster niet redelijke kan stellen dat haar situatie niet werd onderzocht. Verzoekster betwist de opgegeven motieven overigens niet in haar verzoekschrift.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster zich tenslotte beperkt tot een theoretische uiteenzetting aangaande de artikelen 2 en 3 van het EVRM zonder aan te geven waarom zij meent dat de bestreden beslissing de voornoemde artikelen schendt zodat het middel dienaangaande onontvankelijk is.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoekster moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een

blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Uit de gegevens zoals ze terug te vinden zijn in het administratief dossier kan geenszins worden afgeleid dat verzoeksters leven in gevaar is bij een terugkeer naar Polen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar leven in gevaar is bij terugkeer naar Polen. Het door verzoekster bijgebrachte artikel aangaande het terugsturen van Tsjetsjeense asielzoekers vanuit Polen, betreft een algemeen rapport dat niet aantoonst dat verzoekster persoonlijk zal worden teruggestuurd door Polen. Overigens blijkt uit niets dat verzoekster werd teruggestuurd of zou worden teruggestuurd door Polen nadat haar asielaanvraag er werd afgewezen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Niettegenstaande verzoekster in haar betoog verschillende malen herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft zij in gebreke dit *in concreto* aan te duiden. Nergens in haar verzoekschrift toont verzoekster aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze of op onzorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Noch het bestaan van een manifeste beoordelingsfout noch de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1 van de Dublin-II-Verordening worden door verzoekster aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging en artikel 8 van het EVRM verzuimt verzoekster *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepalingen onontvankelijk is.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan juridische grondslag mist. Inzoverre verzoekster de schending van artikel 71/3 van het Vreemdelingenbesluit zou beogen, dient opgemerkt te worden dat verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. Het enig middel is, in zoverre verzoekster de schending van artikel 71/3 van de Vreemdelingenwet opwerpt, onontvankelijk.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN